

опълчението, казашкитѣ и българската сотни и планинскитѣ орджия. За отряда на Святополкъ Мирски се говореше, че той билъ закжснѣлъ и по рано отъ сутрѣ не щѣлъ билъ да пристигне.

— Турцитѣ ще бжджтъ луди, ако не се възползватъ отъ нашата слабостъ и не ни нападнатъ, казваха офицеритѣ.

И ний очаквахме настѣплението на противника. По едно врѣме отъ къмъ западъ — по калоферското шосе се показа движение на войски — кавалерия —, обстоятелството, което произведе не съвсѣмъ добро впечатление, още повече, че се носеше вече слухъ, че отъ къмъ тѣзи страна били настѣпвали турски войски. Настѣпващата кавалерия, обаче, се оказаха нашитѣ казаци, които още отъ сутринъта бѣха испратени къмъ западъ, а сега бързаха да подкрѣпятъ своитѣ противъ Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ. Слѣдъ отстѣпванието на Турцитѣ, по цѣлата позиция се въдвори тишина. Само татѣкъ къмъ дѣсния ни флангъ, казацитѣ се прѣстрѣлваха съ Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ. Нашата стрѣлкова верига се подаде напредъ и се спря при политѣ на Балкана.

Азъ отидохъ при 3-я рота, която бѣ заела единъ отъ окопитѣ, построени отъ сапйоритѣ. Отъ този окопъ цѣлата триндафилова долина се виждаше прѣвъсходно. Съ бинокля си азъ внимателно разгледвахъ неприятелската въ Шейново позиция, но погледа ми най-вече бѣше устременъ татѣкъ къмъ истокъ, отъ кждѣто се очакваше стряда на Князъ Святополкъ Мирски.

Бѣше тъкмо 12¹/₂ часа послѣ пладнѣ, когато азъ забѣлѣзахъ въ интервала, между Енина и Казанлъжъ нѣкакви тъмни точки. Напраздно напредгахъ зрѣнието си, за да опрѣдѣля, какви сж тѣзи точки. Слѣдъ малко забѣлѣжихъ появяването въ дѣсно и лѣво отъ първитѣ точки сжщо такива, отъ които се познаваше, че тѣ се движатъ къмъ западъ. Азъ пратихъ единъ опълченецъ да доложи за това на дружинния командиръ, а самъ не отвеждахъ очитѣ си отъ движушитѣ се точки, които все по ясно и по ясно се очертаваха. Азъ вече не се съмнѣвахъ, че това сж частитѣ отъ отряда на Мирски.